

Spørgsmaal stille sig frem, om Statsmyndigheden, den styrende Myndighed vilde, naar Repræsentationen var begrundet paa almindelig Stemmeret, og der kun var een Forsamling, een Repræsentation ligeoverfor den, være stærk nok til at modstaae stærke øieblikkelige Indflydelse. Man havde besvaret sig dette Spørgsmaal med Nei, et Nei, som man mere hentebe fra andre Steder, hvor Forsatningslivet var ældre, end fra egen Erkjendelse. Ved at stille det næste Spørgsmaal: Hvorledes skal man frembringe et mellemliggende Element mellem den Repræsentation, som udgaaer umiddelbart fra almindeligt Valg af Folket, og Kongens Veto — det var egentlig derom, Sagen dreiede sig — erkjendte man, at man enten maatte hente dette Element fra et ganske andet Grundlag end Valgrundlaget, eller søge det i Valgrundlaget selv. Man forfæstede ubetinget alle Begrænsninger, der hentedes fra saadanne Tilfældigheder som en vis Eiendom til en given Tid etc., og man havde ikke Lyft til, ikke Villie til at holde sig til et Senat af Kongevalgte, ligesaa lidt som man turde betegne en vis Række af Familier som dem, mellem hvilke man skulde finde Elementer til et saadant Kammer, uanset den almindelige Valgret. Disse Betragtninger have foreligget og ere studte tilside, men hvad mig personlig angaaer, har jeg været nærmere ved dem end ved det, der kom frem. Det forelagte Forslag, hvori man søgte at bekæmpe Udbytet af de almindelige Valg gennem andre Valg, gennem Mænd, valgte efter en anden Valgmaade af almindelige Valg, var upaatvilelig finvrigt paa den Maade, hvorpaa Sagen var ordnet. Man skal blandt Andet huske paa, at det paatænkte Landsting paa den ene Side skulde være numerisk svagt, idet det kun skulde udgjøre $\frac{1}{3}$ af Folkethingets Medlemmer, men skulde paa den anden Side stilles saaledes, at der i Almindelighed kun kom Mænd derind, som havde, hvad man betragtede for en vis Anseelse, forbunden med en fast, sikker Stilling, idet der nemlig var Diætløshed. Landstingsmedlemmerne skulde efter det oprindelige Forslag ikke have Diæter. Dette Forslag fandt imidlertid ikke Bifald, men blev fortrængt af et andet. Dette gik ogsaa løs paa at lade de almindelige

Valg bestaae som Grundlag for det andet Kammer, men gennem en Valgbarhed at betegne en Række af Mænd, som man ansaae for at besidde de Egenstaber, der skulde sikke en større Indflydelse, en større Rolighed o. s. v., Noget, som jeg troer, at de sikke meget lidet; da de almindelige Valg imidlertid skulde betegne, hvilke af dem der skulde optræde, var derved givet en Styrke og Garanti. Der skulde nu ikke være Diætløshed, og uden iøvrigt at forandre Landstingets grundlovmæssige Stilling ligeoverfor Folkethingets, forøgede man allerede her Antallet af Medlemmerne, et Beviis paa, at man allerede dengang søgte at gjøre Landstinget til Mere ligeoverfor Folkethinget, end det fra Begyndelsen af havde været Hensigten; det blev nu bestemt, at Landstinget skulde have halvt saa mange Medlemmer som Folkethinget. — Sagen gik nu roligt indtil i 1855, da en ganske anden Art Nødvendighed gjorde sig gjældende, nemlig den fra Kongerigets Side at bringe det fornødne Offer med Hensyn til den repræsentative Indflydelse paa Anliggenderne for at sikke Statens Sammenhold under constitutionelle Former. Rigsdagen vedblev at bestaae, som den var, og med et vigtigt Formaal, nemlig det at sikke alle borgerlige Rettigheder og Friheder; paa disse havde Fællesforfatningen ikke Udkomst til den allermindste Indflydelse. Den Fællesforfatning, hvortil man dengang kom, ligger dog paa en vis Maade udenfor Dm tale; den havde udspilt sin Rolle i 1863, idet den da enten skulde have været fornyet ved nye Valg, eller der maatte træde en anden istedet. De politiske Omstændigheder havde stillet sig saaledes, at man troede, — jeg skal ikke her gaae ind paa, om med Rette eller Urette, eller reitere sagt, det er jo udenfor al Tvivl, at jeg troer, det var med Urette, — at man dengang i hverligere Grad skulde kunne sikke sig Slesvigs Besiddelse ved at indføre en Forsatning for Kongeriget og Slesvig, hvilken man da tillige vilde indrette saaledes, at Kongerigets Forsatning med Lethed kunde gaae op deri, men Notabene under den Forsatning, at man derved skulde vinde, at Slesvig og Kongeriget kom til at udgjøre en constitutionel Eenhed. Den Forsatning, om hvilken jeg her taler, Forsatningen af 18de November